

גמ"ר 1477/06/15 - מדינת ישראל נגד א ג

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

גמ"ר 1477-06-15 מדינת ישראל נ' ג

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשם

א ג

באמצעות בא כוחו עו"ד שלומי שרון

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של **גרימת מוות ברשלנות** - לפי סעיף 304 לחוק העונשין - תשל"ז 1977, ולפי סעיפים 40 + 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961; **ונסיעה אחורנית** - עבירה לפי סעיף 45 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.

לפי הכרעת הדין, בתאריך 15.5.14, סמוך לשעה 10:30, נהג הנאשם ברכב משא קירור מסוג ניסאן. אותה עת, בחלקה האחורי של המשאית היה מורכב ארגז קירור החוסם את החלונות האחוריים של המשאית, דבר אשר הגביל את שדה הראייה באופן ניכר ויצר שטח מת.

הנאשם נהג במשאית כשבמושב לידו ישב מ' פ' ונכנס עם המשאית אל מגרש החנייה הממוקם ברחוב שילון 6 בחיפה. הנאשם נסע אל עבר מחסן החנות "מגה בעיר" הממוקם בקצה מגרש החנייה והחנה את המשאית בסמוך למחסן במטרה לפרוק סחורה.

מגרש החנייה מוסדר ומסומן לחניות כלי רכב משני צידיו, כביש האספלט במגרש הינו תקין. בצידו הימני של המגרש, כיוון כניסת המשאית, ישנו מרכז מסחרי ובו חנויות, ובצידו השמאלי מצוי בית האבות "בית דיור לגיל הזהב". המרחק בין הכניסה למגרש החנייה לבין מחסן החנות "מגה בעיר", עומד על כ-40 מטרים.

בשל הקרבה למרכז המסחרי ובית האבות, קיימת תנועת הולכי רגל ברחבת מגרש החנייה במהלך היום. הנאשם בהיכרותו את מגרש החנייה מעבודות קודמות שביצע במקום, היה מודע לעובדה זו.

משסיים הנאשם לפרוק את הסחורה, שב אל המשאית, הסתכל משמאל ומימין למשאית ובחלקה האחורי, ועלה למושב הנהג. מ' נותר מחוץ למשאית בקרבת דלת מושב הנוסע, הביט לאחור ואולם לא היה לרשותו שדה ראייה לנעשה בחלקה האחורי של המשאית. בידעת הנאשם על שדה הראייה המוגבל של מ', החל הנאשם בנסיעה של מספר מטרים לאחור. בשלב זה עלה מ' למשאית והנאשם המשיך בנסיעה לאחור בשטח מגרש החנייה מבלי שאיש מכוון אותו או מדריך אותו בנסיעתו.

באותה עת ק"ו ז"ל יליד 1926 (להלן: **המנוח**) יצא מכיוון המרכז המסחרי והחל לחצות את מגרש החנייה מימין לשמאל בדרכו אל בית האבות בו התגורר. במקביל לכך המשיך הנאשם בנסיעה לאחור מרחק של מספר מטרים, מבלי שסרק כראוי את השטח שמאחוריו, מבלי שהיה לו שדה ראייה לנעשה מאחורי המשאית וכן מבלי שנעזר במכוון וכל זאת בידיעה כי קיימת תנועת הולכי רגל במקום.

במהלך הנסיעה לאחור הנאשם לא הבחין במנוח, פגע בו עם חלקה האחורי של המשאית, הפילו ארצה ועלה עם הגלגלים האחוריים שמאליים של המשאית על גופו של המנוח (להלן: **התאונה**).

כתוצאה מהתאונה המנוח נפצע אנושות, פונה לבית החולים ועל אף ניסיונות שנעשו כדי להצילו, למחרת נקבע מותו.

בהכרעת הדין נקבע כי, התאונה ומותו של המנוח, נגרמו באשמת הנאשם וכתוצאה מנהיגתו הרשלנית שהתבטאה כדלקמן:

- א. נהג במשאית בנסיעה לאחור מבלי שהיה לו שדה ראייה לנעשה בחלקה האחורי של המשאית.
- ב. נהג במשאית בנסיעה לאחור מבלי שהיה לו שדה ראייה לנעשה בחלקה האחורי המשאית וזאת מבלי שנעזר במכוון לאורך כל הנסיעה לאחור.
- ג. נהג במשאית בנסיעה לאחור מבלי שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון או פגיעה.
- ד. נהג במשאית בנסיעה לאחור מבלי שהבחין במנוח הולך מאחורי המשאית וזאת על אף שבאמצעות מכוון היה ניתן להבחין בו מבעוד מועד.
- ה. נהג במשאית בנסיעה לאחור בקלות ראש וללא תשומת לב לנעשה בסביבתו.
- ו. נהג במשאית ברשלנות ובחוסר זהירות ולא כפי שנהג מן היישוב נוהג בנסיבות העניין.

תסקיר שירות המבחן:

הנאשם בן 53 שנים, נשוי ואב לשלושה בגילאי 23-31, רווקים, המתגוררים בביתו. הנאשם שיתף כי בעקבות מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום ופתיחת ההליך המשפטי נגדו, שוררת בקרב משפחתו הגרעינית תחושת חוסר שקט ודאגה הניגרת באווירה בבית ובחיי המשפחה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, התגייס לצבא לאחר שירות מלא ביחידת "גולני" וכן שירת במילואים עד גיל 40. לאחר שירותו הצבאי, למד שנת מכינה, אך לא השתלב בלימודים אקדמיים לטובת השתלבות בעבודה ורצון להתבסס כלכלית. בהמשך השתלב בעבודה שכירה כנהג חלוקה בחברת -- ובשנת 1991 קנה בשותפות עם חבר קו חלוקה בחברה ועבד כעצמאי עד שנת 2014. לדבריו, לאחר התאונה לא עבד כ-3 חודשים ושותפו התקשה להחזיק לבד את קו החלוקה מה שגרם לפירוק השותפות וצבירת חובות בשל אי עמידה בהתחייבויות. עוד מסר כי כיום מתמודד לבד עם החוב אשר העסק היה רשום ברשות המיסים על שמו ושותפו לעסק התנער מהאחריות לחוב.

לחובתו של הנאשם 39 הרשעות קודמות בתחום התעבורה שמרביתן בגין עבירות של נהיגה ללא חגורת בטיחות ואי ציות לרמזור. הנאשם נעדר עבר פלילי.

אשר לאירוע, הנאשם הודה ומכיר בתוצאה הטראגית של התאונה. מכיר באחריותו וברשלנות שבהתנהלותו, מעצם העובדה שלא הקפיד על יישום הנהלים וביקש הכוונת שותפו עד ביום הנסיעה לאחר ויציאה בבטחה מהמתחם. הנאשם מתאר את האירוע כנקודת מפנה בחייו ובחוויה שכל פועלו במשך השנים ירד לטמיון. הנאשם תיאר עיסוק מחשבתי אינטרסנטי בתאונה ובתוצאותיה לצד רגשות של אי שקט ואשמה כלפי המנוח ובני משפחתו. עוד צוין כי קיימת יכולת התבוננות פנימית וכן הבנה והכרה בתחושות משפחת המנוח ואמפתיה לכאבם וסבלם.

שירות המבחן התרשם מאדם המתנהל בדרך כלל באופן נורמטיבי וכי מאז האירוע נמצא במצב נפשי מעורער, כוחותיו דלים, חרד, מאוים ומותש רגשית ומסר כי לא עבר טיפול רגשי כלשהו. התרשמות שירות המבחן היא כי לנאשם נחוצה השתלבות בהליך טיפולי, כאשר ההערכה מהנאשם היא למסוכנות נמוכה להישנות מקרים דומים בעתיד. הנאשם ביטא הסכמה ונכונות להצעת שירות המבחן לפנות למחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים באמצעות קופת החולים לקבלת עזרה בעיבוד החוויה הרגשית של המעורבות בתאונה ותוצאותיה. יחד עם זאת, שירות המבחן מצא לנכון לשלב בקבוצה טיפולית המיועדת למטופלים שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן כי הנאשם יועמד בצו מבחן למשך שנה וחצי, במהלכו ישתלב בטיפול במחלקה הפסיכיאטרית בבית חולים העמק וכן בקבוצה הייעודית בשירות המבחן בחיפה. בנוסף, הומלץ על הטלת מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי כספי למשפחת המנוח.

ראיות לעונש:

המאשימה הגישה גיליון רישום תעבורתי.

ההגנה לא הגישה ראיות לעונש.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה הגישה את טיעוניה בכתב. בטיעוניה התייחס לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם והם פגיעה בשלום הציבור וביטחון הציבור בדרכים וכן הגנה על חיי אדם ושלמות גופם. אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נטען כי דרגת הרשלנות של הנאשם הינה ברף הגבוה. עוד נמסר כי מדיניות הענישה הראויה מחייבת גזירת עונש מאסר בפועל לצד פסילת רישיון לתקופה ארוכה, מע"ת ופיצוי למשפחת המנוח וזאת כחלק ממגמת המלחמה בתאונות הדרכים שמהווה מכת מדינה ומגיפה של ממש. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 ל - 24 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל למשך 6-12 שנים, בצירוף עונשים נלווים, הכוללים מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח. ב"כ המאשימה צירף פסיקה התומכת לשיטתו במתחם זה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי אין לתת משקל רב לעובדה כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי וכן למצבו הרגשי של הנאשם בעקבות התאונה, שכן אלה אינם שונים מכל נאשם נורמטיבי המעורב בתאונת דרכים קטלנית. לאור האמור, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם, פסילה בפועל בהתאם למתחם, מאסר מותנה, פסילה מותנית וכן פיצוי למשפחת המנוח.

מבקש להדגיש מספר נקודות.

ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם הגיש את טיעונו בכתב. בטיעונו התייחס ב"כ הנאשם לפסיקה שהוגשה על ידי המדינה וכן הגיש פסיקה נוספת מטעמו, לגביה נטען כי מתחם העונש ההולם מתחיל במאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות. עוד נטען, בעניין רשלנותו של הנאשם, כי מידת הרשלנות של הנאשם יש בה כדי להשפיע על הענישה בתוך המתחם. בנוסף, טענה ההגנה כי קיים רכיב של אשם תורם מצד המנוח, אשר לא חצה במעבר חציה וכי רשלנות תורמת זו מפחיתה מרמת הרשלנות של הנאשם. עוד נטען בעניין זה, כי פרק הזמן הקצר שעבר מסיום הסריקה שביצע הנאשם ועד לקרות התאונה, שהינו על פי הכרעת הדין, לכל היותר דקה, משליף אף הוא על מידת הרשלנות שיש לייחס לנאשם, זאת לצד הנסיבות בהם הנאשם לא ראה את המנוח טרם הפגיעה בו, הנאשם לא נסע אחורנית במהירות מופרזת, מצדיקים, לשיטת ההגנה, מיקום דרגת הרשלנות של הנאשם ברף הנמוך.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי מדובר בנאשם בן 53, נשוי ואב ל-3. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כלוחם בגולני וכן שירת בשירות מילואים פעיל עד גיל 40 וניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. אשר לעברו התעבורתי, נטען כי הוא כולל עבירות של ברירת קנס בלבד. עוד נטען, כי על אף שעבר כנהג משאית למעלה מ-20 שנים, הוא מעולם לא היה מעורב בתאונת דרכים ורישיונו מעולם לא נפסל, אף לא על תנאי. עוד הפנה ב"כ הנאשם למצבו הנפשי של הנאשם, המהווה שיקול משמעותי להימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והפנה בעניין זה לאמור בתסקיר שירות המבחן והמלצותיו. בנוסף, טען ב"כ הנאשם כי לאור העובדה כי שירות המבחן מצא את הנאשם מתאים להשתלבות בהליך שיקומי טיפולי, הדברים מלמדים על קיומו של פוטנציאל שיקום ממשי המצדיק הקלה בעונשו של הנאשם ואף חריגה ממתחם העונש ההולם. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל. אשר לענישה בתוך המתחם, עתר ב"כ המאשימה לסטות מרף הענישה המקובל לקולא ומכל מקום לא להטיל ענישה שהינה בדמות של מאסר בפועל. אשר לרכיב פסילת הרישיון, נטען כי מדובר באירוע שאירע לפני כ-4 שנים ולכן עתר לצמצום את תקופת הפסילה ולהעמידה על פרק הזמן המינימאלי על מנת לאפשר לנאשם לשוב ולפרנס את בני ביתו. לסיום, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את עמדת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות וכן פסילת רישיון נהיגה שתאפשר לו לחזור לנהוג ברכב פרטי לאחר שנתיים.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם לא ביקש להוסיף דבר על הדברים שנאמרו על ידי בא כוחו.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

במעשיו, פגע הנאשם בערך החברתי העליון של קדושת חיי אדם. בית המשפט העליון עמד לא פעם על כך שהקטל

בדרכים הינו מכת מדינה וכי יש לשמור על חיי אדם ושלמות גופן על ידי שמירה על החוק וכללי נהיגה זהירה בכביש, וכן כי על מדיניות הענישה להירתם למלחמה בתאונות הדרכים. אפנה בעניין זה לדברים שנאמרו על ידי כב' השופטת ע.ארבל בע"פ 6064/05 לירון שרעבי נגד מדינת ישראל (1.9.2005):

"הקטל בדרכים הינו מכת מדינה ואוכל בנו בכל מקום ובכל זמן. מטרה ראשונה במעלה היא שמירה על חיי אדם ושלמות גופם. מכאן נגזר הצורך בשמירה על החוק ועל כללי נהיגה זהירה בכביש. המלחמה בתאונות הדרכים מחייבת אמצעים רבים ומגוונים. קשת האמצעים היא רחבה, מחינוך והסברה במטרה להגביר את המודעות באשר לצורך לשמור על תרבות נהיגה בטוחה ועד ענישה. מדיניות הענישה צריכה אף היא לתרום למאבק בתאונות הדרכים וצריכה להבטיח הענשת העברין הספיציפי והרתעת הרבים".

מדיניות הענישה:

מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, היא הטלת עונשי מאסר בכליאה ממשית, לצד פסילה ממושכת ועונשים נלווים נוספים. בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (2009) התווה בית המשפט העליון את הקווים המנחים בסוגיית הענישה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות במסגרת תאונת דרכים וכך אמר כב' השופט נ. הנדל:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

עוד נזכיר כי העונש המירבי הקבוע לצידה של עבירת גרימת מוות ברשלנות, הוא 3 שנות מאסר בפועל, ויש בו כדי ללמד, על העונש הראוי וההולם לעבירה זו, ובמקרים מסוימים, ישנה הצדקה להטלת עונשי מאסר ממושכים, עד כדי מלוא התקופה המרבית הקבועה בחוק (רע"פ 4581/14 סיסו נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 5619/12 חאמד נ' מדינת ישראל (2012); רע"פ 2996/13 טטיאנה נייזוב נ' מדינת ישראל); ע"פ 783/07 חאלד חתאבה נ' מדינת ישראל; ע"פ 3013/06 צבי לוי נ' מדינת ישראל). רק במקרים חריגים ישנה הצדקה לחרוג ממדיניות ענישה זו ולהסתפק בענישה אשר אינה כוללת רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח והטעם לכך יכול שיהיה מצב נפשי רעוע (ע"פ 548/05 מ' ה לוי נ' מדינת ישראל) או "נסיבות אישיות חריגות המצדיקות זאת" (רע"פ 2996/13 הנ"ל, מפי כב' השופט א. רובינשטיין, שם בפסקה כ"ה).

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:

בקביעת מתחם העונש ההולם למקרה הקונקרטי שבפני בית המשפט, עיקר הדגש הוא בטיב 'המעשה' בנסיבותיו ומידת האשם שהפגין הנאשם באירוע. בקביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט (א) לחוק העונשין, ובוחן את מידת התקיימותן ואת השפעתן על חומרת המעשה ועל מידת האשם של הנאשם.

נסיבות ביצוע העבירה מפורטות בהרחבה בהכרעת הדין. מדובר בתאונה חמורה ומצערת שתוצאותיה קיפוד חייו של המנוח. אחריותו של הנאשם לקרות התאונה התבטאה בנהיגה במשאית בנסיעה לאחור, מבלי שיהיה לו שדה ראייה לנעשה בחלקה האחורי של המשאית ומבלי שנעזר במכוון לאורך כל הנסיעה לאחור; מבלי שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון או פגיעה וכן נהג במשאית מבלי שהבחין במנוח הולך מאחורי המשאית וזאת על אף שבאמצעות מכוון היה ניתן להבחין בו מבעוד מועד. הנאשם במעשיו נסע במשאית בנסיעה לאחור בקלות ראש וללא תשומת לב לנעשה סביבו וכן נהג בחוסר זהירות ולא כפי שנהג מן היישוב נוהג בנסיבות העניין.

מעשיו ומחדליו של הנאשם, משקפים פגיעה חמורה בעקרון קדושת החיים. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם חטא ברשלנות רבתי עת הסתמך על "מכוון" שאינו עומד מאחורי המשאית ומשקיף על כל השטח שמאחוריה לכל משך תנועת המשאית לאחור, ולמעשה נסע לאחור כמו עיוור וללא הכוונה ראויה כאשר הוא אינו יודע לקראת מה הוא נוסע.

בכל הנוגע לטענת הנאשם כי המנוח תרם ברשלנותו לאירוע הקטלני משום שלא עבר במעבר חציה, לא מצאתי כי יש מקום לטענה זו שעה שמדובר בחניון הסמוך למרכז קניות; הולך הרגל, שהיה אדם קשיש הנעזר במקל להליכה, פסע לתומו בחניון וחלף מאחורי המשאית החונה כאשר נפגע על ידה. המנוח לא התפרץ לכביש סואן, לא חצה באור אדום, ולא עשה כל מעשה או מחדל שתורם להתהוותו של האירוע הקטלני. כל שעשה המנוח, הוא להימצא במקום הלא נכון בזמן הלא נכון, ולדאבון הלב, חברו דברים אלה לרשלנות שהפגין הנאשם, אשר לא ווידא כחוק כי הדרך פנויה מאחורי המשאית בטרם נסע אחורנית, כאשר יש לשוב ולהזכיר, כי נסיעה אחורנית אסורה, אלא אם אין ברירה שאז מתווה הדין את חובת הזהירות של הנוהג לאחור.

מתחם העונש ההולם:

מתחם העונש ההולם נקבע בעיקר על יסוד הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה, ודרגת האשם שהפגין הנאשם בכל האירוע, על מנת לשקף הלימה ראויה בין חומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת האשם הגבוהה שהפגין הנאשם בעת ביצוע העבירה, לבין העונש לו ראוי הנאשם בגין מעשיו אלה. בנסיבות המקרה דנן, מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה בפועל שנעה בין 5 שנים ועד 10 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ככל

שהן מתקיימות וזאת במידה שבית המשפט סבור, שיש ליתן להן משקל בנסיבות המקרה, ובלבד שהעונש שיוטל בסופו של יום על הנאשם, לא יחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע.

מדובר בנאשם בן 53, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב ל-3, הצעיר מביניהם חייל בן 18. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כלוחם בגולני ובהמשך לכך שירת שירות מילואים פעיל עד גיל 40 וניהל אורח חיים נורמטיבי. עברו התעבורתי של הנאשם כולל עבירות של ברירת קנס בלבד וכן על אף שעבד במשך למעלה מ-20 שנים כנהג משאית, ובילה זמן ממושך מימיו בכבישים, הוא מעולם לא היה מעורב בתאונות דרכים, וכן רישיונו מעולם לא נפסל, אף לא פסילה מותנית, כפי שעולה מהרישום התעבורתי שהוגש לבית המשפט.

אשר לאירוע עצמו, הגם שהרשלנות שהפגין הנאשם אינה קלה, שכן מחובתו הייתה להיעזר במכוון כדבעי, כמפורט בהכרעת הדין, והוא לא יצא ידי חובתו, הרי שאין להתעלם מכך שהוא הסתמך על הכוונה בטרם נסע לאחור, ורק משום שזו הייתה לאו הכוונה, כשל והיפר את חובת הזהירות המוטלת עליו כנהג.

נסיבותיו האישיות של הנאשם מצדיקות אף הן הקלה בעונשו.

הנאשם סובל עד היום מפוסט טראומה בשל האירוע הקטלני, המלווה אותו עד היום. במהלך שמיעת הראיות עלה כי לכשיצא הנאשם מהמשאית, הבחין במנוח שנרמס תחת גלגלי המשאית ונחרד. תסקיר שירות המבחן מציין כי בתקופה שלאחר התאונה, נטל הנאשם תרופות הרגעה, בהמלצת רופא, אך הפסיק לאחר שחש שאין שיפור במצבו. כמו כן צוין כי הנאשם זקוק להתערבות טיפולית וקבלת עזרה בעיבוד החוויה הרגשית של מעורבות בתאונה ותוצאותיה.

עוד עולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשם מכיר בתוצאה הטראגית של התאונה, באחריותו והתנהגותו הרשלנית באירוע וכי האירוע מהווה נקודת מפנה בחייו. כמו כן צוין, כי קיימת רמת מסוכנות נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד.

לכך מצטרפת התרשמות בית המשפט המכיר את הנאשם ממס' דיונים שמע אותו והתוודע אליו. ניכר כי מדובר בנאשם החווה את האירוע הקשה עד היום, דבר המתבטא בהשלכה נפשית חרדתית, כעולה מהחומר המונח בפניו.

הלכה פסוקה הנוגעת למדיניות ענישה במקרים דומים, היא, כי מקום בו קיים מצב נפשי בעייתי, יש מקום להקל ואף לחרוג מעונש מאסר בפועל, אותו מקובל להשית במקרים של גרימת מוות בתאונות דרכים:

"נכון אמנם, כי על-פי רוב, מן הראוי להשית עונש מאסר לריצוי בפועל על המורשעים בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים, וכך הוא הדין ברוב המקרים, אולם, המקרה בעניינה של המבקשת הינו מקרה חריג, אשר לטעמי איננו עומד לבדו ולשיטתי מהווה, כפי שנקבע ברע"פ 4732/02 ענת סורפין (לביא) נ' מדינת ישראל (טרם פורסם): 'אחד המקרים החריגים בהם ראוי לתת לנסיבותיו האישיות של הפרט על רקע נסיבות המקרה, משקל משמעותי' (ראו לעניין זה גם רע"פ 4261/04 יעקב פארין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם))." (רע"פ 548/05 מ' ה לוי נגד מדינת ישראל).

עוד לקחתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם, בבואי להטיל חיובים כספיים עליו ואת נחיצות הרישיון לחיי היום יום לצרכי פרנסת בני ביתו, בשים לב לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (כ-4 שנים). אציין כי גם בעניין זה סבורני כי על צו הפסילה להיות על הצד המתון במתחם העונש ההולם.

העונש המתאים:

לאחר שקלול של מכלול הנתונים הצריכים לעניין, כמפורט לעיל, נחה דעתי כי מקרה זה נופל לאותם מקרים בודדים, חריגים, בהם ניתן לסטות ממדינות הענישה המחייבת הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח, ולקבוע את העונש ברף הנמוך של המתחם, היינו מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות. כמו כן ובהתאמה על רכיב הפסילה מנהיגה, להיות על הצד הנמוך, נוכח האמור. בכל הנוגע לטיפול והשגחה, המלצות שירות המבחן מקובלות על בית המשפט, הן מתיישבות עם התרשמותו של בית המשפט מהנאשם. לכן, לצד רכיבי הענישה יש לחייב את הנאשם לבצע את הטיפול המומלץ על ידי שירות המבחן ולפקח עליו בתקופת המבחן.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות במרכז קהילתי ויצו, החל מיום 16.10.2018 שעה 08:00, שאז יתייצב הנאשם בפני הממונה על עבודות השירות, רח' הציונות 14, טבריה, בתחנת משטרת טבריה.
- ב. הנני מבהיר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים, ועליו להישמע להוראות הממונה והמעסיק. הוא יהיה נתון למעקב של בדיקות שתן, וסירוב לבדיקה או בדיקה עם ממצאים חיוביים יהוו עילה להפסקה מנהלית של השירות, והוא ירצה את המאסר בכליאה ממשית.
- ג. עוד אני מבהיר לו, כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין לעבודה, התנהגות מסוג זה תהווה עילה להפסקה מנהלית, והוא ירצה את עונש המאסר בכליאה ממשית.
- ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא תעבור עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין ו/או עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה של נהיגה בזמן פסילה.
- ה. 5 שנים פסילה בפועל.
- ו. הפסילה תיכנס לתוקף ביום 13.11.18 שעה 8:30, שעד אז יפקיד הנאשם את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט, ומובהר לו, כי החל ממועד זה (13.11.18 שעה 08:30), הוא פסול מנהיגה על כל כלי רכב מנועי, אך פסילתו תימנה רק משעה שיפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט, כאמור.
- ז. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא תעבור אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה, תוך התקופה האמורה.
- ח. הנני מחייב את הנאשם לשלם לעיזבון המנוח פיצוי בסך 15,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון החל מ-14.10.18 ובכל 14 לחודש שלאחר מכן, עד לסילוק סופי מלא ומוחלט של מלוא הפיצוי הפסוק. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיידי והוא יגבה בדרך שגובים קנס.
- ט. צו מבחן למשך שנה וחצי במהלכו ישתלב הנאשם בטיפול במחלקת הפסיכיאטרית בבית החולים העמק ובקבוצה הייעודית העתידה להיפתח בשירות המבחן בחיפה.

י. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.